

Çocuk ve Denizyıldızı

Çınar BİBER

Çocuk ve Denizyıldızı

Çınar BİBER

Her sabah çocuk parlak sarı yağmur çizmelerini giyip okyanusun yanındaki gelgit havuzuna koşardı. Küçük denizyıldızı desenli kırmızı gömleği tuzlu rüzgârda dalgalanırdı. Gelgitin bıraktığı sığ havuzları keşfetmeyi çok severdi; orada minik yengeçler kıpır kıpır yürür, deniz şakayıkları pembe çiçekler gibi sallanırdı. Bez çantasında gördüğü her şeyi çizmek için bir defter taşırdı.

Dede Lee sık sık ona eşlik ederdi; hasır şapkasını ve solmuş mavi balıkçı kazağını giyerdi. Çocuğa gelgitin nasıl yükselip çekildiğini ve kayaların arasında küçük dünyalar bıraktığını gösterirdi. 'Yakından bak,' dedi Dede Lee, kırıxık gözleri gülümseyerek. 'Ama unutma, bu küçük canlılar nazik ellere ve sessiz seslere ihtiyaç duyar.' Çocuk başını salladı ve dikkatli olacağına söz verdi.

Güneşli bir sabah çocuk gelgit havuzunun sessiz bir köşesinde özel bir şey fark etti. Avucu büyüklüğünde küçük bir denizyıldızıydı; beş turuncu-kırmızı kolu ve minik soluk tümsekleri vardı. Kol uçları hafifçe kıvrılmıştı, sanki merhaba diyordu. Çocuk şaşkınlıkla nefesini tuttu ve su sıçratmamak ya da onu korkutmamak için yavaşça diz çöktü.

Çantasını açıp defterini çıkardı. Kurşun kalemıyla denizyıldızının beş kolunu ve derisindeki küçük tümsekleri çizdi. Emin olmak için kolları tekrar tekrar saydı. 'Beş kol,' diye fısıldadı. 'Ve sen çok hareketsizsin.' Denizyıldızı kıpırdamadı ama çocuk sanki çoktan arkadaş olmuşlar gibi hissetti.

Tam o sırada Mira geldi; yeşil güneş şapkası geniş gülümsemesine gölge düşürüyordu. Yanına çömeldi, kıvrırcık saç topuzları zıpladı. 'Ne buldun?' diye sordu. Çocuk işaret etti ve Mira'nın koyu renkli gözleri kocaman açıldı. 'Bir denizyıldızı! Dokunabilir miyim?' Parmağını uzattı ama çocuk onu nazıkçe durdurdu. 'Sadece izleyelim,' dedi. 'Korkmuş olabilir.'

Mira elini geri çekti ve başını salladı. Birlikte denizyıldızının kayaya tutunmasını izlediler. Çocuk, minik iplikler gibi olan tüp ayaklarının nasıl sıkıca tutunduğunu fark etti. 'Pek kıpırdamıyor,' dedi Mira. 'Belki dinleniyordur,' diye yanıtladı çocuk. Sessizce oturdular ve denizyıldızı rahatlamış gibi görüldü; kol uçları birazcık açıldı.

Dede Lee yanlarına geldi ve onları böyle sakin izlediklerini gördü. 'Doğru yapıyorsunuz,' dedi. 'Denizyıldızları hassastır. Onlara dokunmak derilerine zarar verebilir ve onları sudan çıkarmak nefes almalarını zorlaştırır.' Çocuk bunu defterine yazdı. 'Yani bakarız ama dokunmayız,' dedi. Dede Lee başını salladı. 'Ve her şeyi olduğu yerde bırakırız.'

O öğleden sonra çocuk gelgit havuzuna gelen bütün çocukları düşündü. Bazıları koşup su sıçratıyordu. Bazıları deniz sakayıklarını dürtüyordu. Onların anlamasına yardımcı olmak istedi. 'Bir rehber yapacağım,' dedi Mira'ya. 'Dikkatli gelgit havuzu keşfi için bir rehber.' Mira ellerini çırpı. 'Harika bir fikir! Denemene yardım ederim.'

Çocuk akşam boyunca rehberi üzerinde çalıştı. Denizyıldızının, yengeçlerin ve şakayıkların resimlerini çizdi. Kuralları büyük ve net harflerle yazdı: BAK, DOKUNMA. YAVAŞ YÜRÜ. HAYVANLARI SUDA TUT. KABUKLARI VE KAYALARI OLDUKLARI YERDE BIRAK. Bir de not ekledi: 'Nazik ol. Bu hayvanların özenimize ihtiyacı var.' Yazarken içi sevinçle doldu.

Ertesi gün çocuk ve Mira rehberi gelgit havuzuna getirdiler. Onu ziyarete gelen bir grup çocuğa gösterdiler. 'Bu denizyıldızını görüyor musunuz?' dedi çocuk, işaret ederek. 'Dokunmadan izleyebiliriz. Bu onu güvende tutar.' Çocuklar etrafına toplandılar ve havuza baktılar. Sessiz ve meraklıydılar ve denizyıldızı sakin kaldı.

Küçük bir kız bir yengece uzanmaya başladı ama Mira nazikçe, 'Rehberi hatırla—bak, dokunma,' dedi. Kız elini geri çekti ve gülümsedi. 'Tamam! Sadece izlemek bile eğlenceli.' Çocuk gurur duydu. Rehberi işe yarıyordu. Daha çok çocuk onu okumaya geldi ve hepsi nazik ellerle ve mutlu kalplerle keşfettiler.

Dede Lee rehberi okudu ve parladı. 'Bu harika,' dedi. 'Başkalarına gelgit havuzunu korumayı öğrettin.' Çocuğun omzunu sıvazladı. 'Denizyıldızı senin gibi bir arkadaşı olduğu için şanslı.' Çocuk hâlâ kayasına tutunan küçük denizyıldızına baktı ve içi ısındı.

O günden sonra çocuk ve arkadaşları gelgit havuzunu özenle keşfettiler. Rehberi çantalarında taşıdılar ve tanıştıkları herkesle paylaştılar. Denizyıldızı sessiz köşesinde güvende kaldı ve çocuk her sabah onu ziyaret etti. Bazen başka çocuklar da izlemeye geldi ve hepsi hatırladı: bak, dokunma ve hayvanları koru.

Çocuk rehberine eklemeler yapmaya devam etti. Bulduğu yeni hayvanları çizdi ve daha çok ipucu yazdı. Okyanusun minik hazinelerle dolu olduğunu ve her birinin sevgiye ihtiyacı olduğunu öğrendi. Yürürken sarı çizmeleri hafifçe su sıçrattı ve kırmızı denizyıldızı gömleği ona küçük arkadaşını hatırlattı. Dikkatli gözlemin denize sevgi göstermenin en iyi yolu olduğunu biliyordu.

Mira sık sık ona katılırdı ve yan yana oturup gelgit havuzunun canlanmasını izlerlerdi. 'Rehberi yaptığımıza sevindim,' dedi. 'Ben de,' diye yanıtladı çocuk. Bir keşiş yengecinin kabuğundan dışarı bakmasını ve bir denizyıldızının kollarını uzatmasını izlediler. Gelgit havuzu hareketli, güzel bir dünyaydı ve onu korumaktan mutluydular.

Güneş batarken çocuk defterini topladı ve denizyıldızına gülümsedi. 'İyi geceler,' diye fısıldadı. 'Yarın döneceğim.' Dede Lee ile birlikte eve yürüdü, ayak parmaklarının arasındaki kumu hissetti. Çantasında hışırdayan rehber, gelgit havuzunu orada yaşayan bütün canlılar için güvende tutma sözüydü. Ve çocuğun kalbi sevinçle doluydu.